

UN ALTRE NOBLE MÓN

Un relat de: [SalaiLeonardoDaVinci](#)

Dues amigues caminen juntes. Alícia. L i Maria Mercè passegen per una de les avingudes més amples de la nació Arc de Sant Martí.

Van agafades de la mà. Tendrament. Serenament disteses.

Xerren, sí, però, en tot moment, en un clima de fraternal amistat, d'enamoramament.

El dia és clar avui. El sol , il.lumina suaument la mitja tarda, la qual cosa convida renovadament ambdues dones a fer una pausa en la tardorena passejada.

Maria Mercè està sobre la trentena; Alícia.L.és una noia de dotze anys.

Parlen de la proximitat de la gran Gimcana. Mentre ho fan,es creuen amb ciutadans a qui saluden (o es saluden entre ells) ben cordialment. Es norma no escrita. Es consigna,com a la muntanya,com a la platja...

Així mateix poden observar els gestos i moviments dels veïns que n'ocupen el seu camp de visió amb els seus jardinets exteriors a les cases en què hi habiten.Aquests veïns es mostren també animats en la conversa; relaxats prenent alguna infusió; asseguts tranquil.lament llegint un llibre o, senzillament, la crònica diària de la nació. Per moments entren i surten de casa seva tot deixant estris o pertinences a l'exterior, per després, segurament tornar a sortir o per a recollir-les. Impera la confiança.No hi ha més problema.

Alícia.L.-Mercè...

M.Mercè.-Diguem amiga

Alícia.L.-Consideres que aquesta propera Gimcana pot desfermar més passió del compte?

M.Mercè.-Més passió dius?

Alícia.L.-Vull dir...que potser algun vilatà pateixi més del que seria raonable tot defensant els seus posicionaments?

Maria mercè fa una breu reflexió. Mira a Alícia fraternalment però li contesta amb decisió no exenta de sentiment:

M.Mercè.-Alícia...coneixes ja ben bé,de segur,la melodia del nostre món. Saps perfectament que no hi ha lloc per a l'enfrontament inútil; per a infligir dolor innecessari els uns als altres; per fer patir en nom de cap idea a ningú. Ara bé,l'èsser humà pensa, decideix i precisa actuar.

Alícia.L.-Decidir-se'n per un camí o un altre oi?

M.Mercè.-Sí,és clar. Seguim essent no altre cosa que humans. Humans que han donat el Gran Pas i es situen en un estadi diferent, més seré sense dubte.

Alícia.L.-Sí,ja sé.Estem en un món paral.lel als dels primigenis humans però distants d'ells. En relació a ells som com virtuals. I ells vénen a ser-ho envers nosaltres.

Això ho conec i no m'amoïno. Potser,estava pensant més aviat en la manera de combatre pels seus plantejaments d'alguns amics...

M.Mercè.- Bé,ja et diré també que això esdevé fins i tot desitjable. Ve a ser com la sal de la vida. Sense apassionamet i uns mínims de convicció,i de ganes!, tot és o seria sòrdid i no ens mouríem mai de la nostra cova personal platònica. Sense la batalla del contrast,i contrastar és sortir a fora i intercanviar,o lluitar,com ho vulguis veure,no seriem més que petits robotets d'informació o companyia, per exemple, més o menys simpàtics i assortits tal que aquell que s'hi acosta ara per l'altra banda de l'avinguda.

Alícia.L.-Sí,és tracta d'un robot consultiu i informatiu. No farà gaire exercici en comparació a Ulisses,el robot missatger inter-nacions...

Una riallada compartida relaxadament fa encara més grat el camí a les dues grans amigues. Unes passes més enllà semblen preparar el diari comiat. Resten aturades l'una contemplant l'altre. Llargament. Immòbils gairebé. Mirades fixes, còmplices i ulls humits per l'afecte.

Alícia.L.-T'estimo Mercè.

M.Mercè.-I jo potser cada dia més a tu. No sé què faré amb una noia tan autènticament pesada com tu. És que vols convertir-me a mi també en una robot consultiva després que em sequis la meva capacitat d'afecte?

Ambdues riuen ara obertament. S'abracen efusivament, ploren. Altres vilatans, com ara una parella de vells parsimoniosos i alegres caminen amigablement i esbossen un clar somris plàcid al pas de les dues noies. Finalment s'acomiaden:

Alícia.L.-Ens veiem demà!...

M.Mercè.-Sí, per descomptat! No pateixis, torna tranquil·la a casa.

(segueix)